

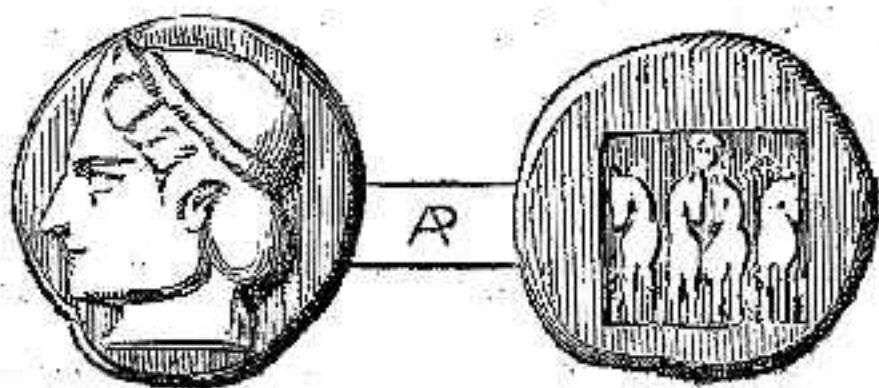
Ἐν τῷ Φυσιογραφικῷ μουσεῖῳ, ὑπάρχουσι μέρη σκελετῶν δύο τοιούτων ζώων προσκαρζάντων ἐν Τήνῳ κατὰ τὸ 1840. Ἐκτὸς ὅμως τῶν δειγμάτων τούτων, καὶ κατ' ἄλλας προγενεστέρως ἐποχὰς σκελετοὶ τοιούτων ζώων ἀνεύρηνται. Ἀπαντα σχεδὸν τὰ ὅστ' ἄτινα παρὰ ταῖς πύλαις διαφύρων Ἑλληνικῶν πόλεων διατηροῦνται ὡς λείψανα γιγάντων, εἰσὶν ὅστ' Ἐκφυσητῆρων. Ἐν τῇ πύλῃ τοῦ φρουρίου Βώλου ὑπάρχει τοιούτου ζώου εἰς σπόνδυλος καὶ μίξ πλευρά, πρὸ πολλῶν χρόνων ἐκεῖσε ἀνωθεν ταύτης κρεμαμένη. Ἐν Χαλκίδι ὑπῆρχε πλευρὰ τοιούτου ζώου, κρεμαμένη ἀπὸ τῆς ὀροφῆς πύλης τινος τοῦ φρουρίου. Ἐν μικρῷ χωρίῳ παρὰ τὴν Κάρυστον, ὡς μ' ἐδιηγήθησαν ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἄπαντα τὰ καθίσματα καφενείου τινος ἀναπληροῦσι σπόνδυλοι τοιούτου ζώου. Ἐσχάτως ἐν τῇ ὁδῷ Αἰόλου, ἐπεδεικνύετο πλευρὰ Φυσητῆρος, προσκράζαντος κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ἐπιδεικνύοντος αὐτὸν ἐν τῷ λιμένι Βοιωτῶν. Τελευταίως κατ' Ἰούλιον τοῦ παρελθόντος ἔτους προσήραξεν ἐν Ἀλονήσῳ τῶν βορείων Σποράδων, τοιοῦτον κῆτος, οὗτινος κατάρθωσα ν' ἀνεύρω λείψανά τινα, τὴν ἀνω σιαγόνα, δύο σπονδύλους, καὶ ἓνα ὀδόντα ὃν παρουσιάζω σήμερον ὑμῖν, ὅπως γίνη καταληπτὸν τὸ μέγεθος καὶ εἶδος τοῦ ζώου.

N. X. Ἀποστολίδης

ΤΜΗΜΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

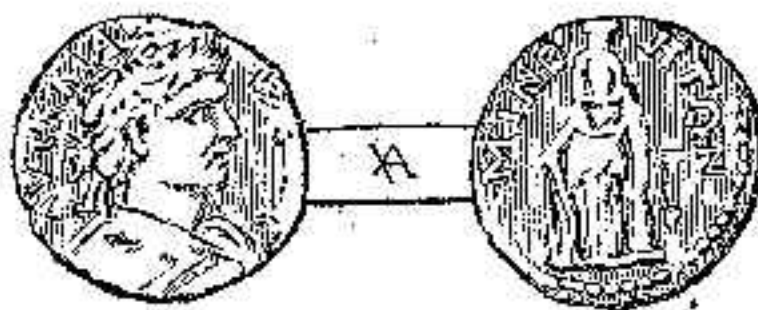
α') ΤΗΣ ΕΝ ΕΥΒΟΙΑΙ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Κατὰ τὴν ἐν Εὐβοίᾳ περιοδείᾳ μου, τῇ 16 Νοεμβρίου ε. ε. ἀπέκτησα λίαν περίεργον τετράδραχμον, τοῦ πέμπτου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος, γραμμαρίων 15,7, φέρον ἀφ' ἑνὸς ἀρχαίᾳ κεφαλῇ Ἀπόλλωνος ἐστραμμένην πρὸς ἀριστερὰ καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐντὸς ἀβαθοῦς τετραγώνου Νίκην ἐφ' ἄρματος συρομένου ὑπὸ τεσσάρων ἵππων βαδίζόντων κατὰ μέτωπον. Ἐν τῷ πεδίῳ δεξιὰ διακρίνονται ἀμυδρῶς πως τὰ ἔχνη τοῦ γράμματος Α. Ἀνευρέθη δὲ ἐν τῷ δήμῳ Ἀηλιαντίῳ τῆς ἐπαρχίας Χαλκίδος, τοῦτέστιν ἐν τῷ ἱστορικῷ πεδίῳ τοῦ Ἀηλιάντου, τοῦ κειμένου ἐπὶ τῆς δυτικῆς παρακίης τῆς

Εὐβοίαις, ἔνθα ἀνευρέθησαν κατὰ τὰς πληροφορίας ἀνδρῶν ἁξιόπιστων πολλὰ ἀρχαῖα νομίσματα διαφόρων ἐλληνικῶν πόλεων. Ἐπὶ οὐδενὸς ἀρχαίου νομίσματος ἢ νομισματικοῦ μνημείου τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἀπαντᾷ ἀκριβῶς, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἡ περὶ αὐτῆς αὕτη, ἐκτὸς ἐφ' ἑνὸς συμβολικοῦ κερματίου μαλυθδίνου ἀνεκδότου τῆς ἐμῆς συλλογῆς. Ἀποδίδομεν δὲ τὸ νόμισμα εἰς τὴν πόλιν τῶν Χαλκιδέων διὰ τοὺς ἐξῆς τέσσαρας λόγους, πρῶτον, διότι φέρει πάντα τὰ συστατικὰ νομίσματος πόλεως τῆς κυρίως Ἑλλάδος, δεύτερον, διότι καὶ ἄλλα χαλκὰ νομίσματα τῆς ἰδίας πόλεως φέρουσι τέθριππον πρὸς δεξιὰ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς **ΧΑΛΚΙΔΕΩΝ**, ὡς καὶ δραχμαὶ μετὰ τροχοῦ, ἵνα μὴ ἀναφέρωμεν τὸ ἀμφίβολον τετράδραχμον τὸ ὑπὸ τοῦ I. Millingen δημοσιευθέν, τρίτον, διότι τὰ ἔχνη τοῦ γράμματος **Α** προδίδουσι τὴν ὑπαρξίν τοῦ πρὸ αὐτοῦ **Χ** καὶ τελευταῖον, διότι πλησίον τῆς Χαλκίδος ἀνευρέθη. Οἱ δὲ ἄλλοι ἄλλως φρονούντες ὡς ἀποφκνῶσιν ἐπιστημονικώτερον περὶ αὐτοῦ.

6) ΤΗΣ, ΕΝ ΑΜΟΡΓΩ, ΜΙΝΩΑΣ

Ὁ κύριος Waddington (*Revue Numismatique*, 1853, σελ. 250—251), ἐδημοσίευσεν νόμισμα ἀνεκδότον τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων τῆς πόλεως Μινώας τῆς κειμένης ἐπὶ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, κατατασσόμενον ἐσφαλμένως ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ μετὰ τῶν ἀγνώστων τῆς Φρυγίας νομισμάτων, φέρον ἀφ' ἑνὸς τὴν προτομὴν τῆς Ἰουλίας Μαρμαίας μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς **ΙΟΥΛΙΑ ΜΑΜΕΑ C ΕΒΑ** καὶ ἀφ' ἑτέρου Ἀπόλλωνα ἱστάμενον, ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα καὶ κρατοῦντα λίραν, περὶ δὲ τῆς ὅλης περικοπῆς τὰ γράμματα **ΕΠΙ. Τ. ΦΛΑ. ΕΡΓΙΝΟΥ. ΜΙΝΟΗΤΩΝ. ΑΡΧ.** Χαλκοῦν, 8 1/2 κατὰ τὴν κλίμακα τοῦ Γάλλου Mionnet. Ἀκριβῶς ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ περιγραφέντι νομίσματι κεῖται ἐν τῷ Μουσείῳ τῶν Παρισίων, καὶ ἴσως εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Waddington.

Ὁ δὲ ἡμέτερος κ. Π. Λάμπρος ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθείσῃ διατριβῇ τῷ 1870 (νομίσματα τῆς νήσου Ἀμοργοῦ καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς πόλεων Αἰγιαλῆς, Μινώας καὶ Ἀρκεσίνης, σελ. 17, ἀριθ. 24), ἕτερον τῆς ἰδίας πόλεως, φέρον ἀφ' ἑνὸς τὴν προτομὴν τῆς Ἰουλίας Παύλας καὶ τὰ γράμματα **ΙΟΥΛΙΑ — ΠΑΥΛΑ CΕΒ**, ἀφ' ἑτέρου δ' Ἀρτέμιδα κυνηγέτιδα μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς **ΜΙΝΩ—Η—ΤΩΝ**. Ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Ἑθνικ.

αὐτοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου, χαλκοῦν 6, καὶ ἐν τῷ Μουσείῳ τῶν Παρισίων ὑπ' ἀριθ. 3,121.

Ἐν δὲ τῷ Μουσείῳ τῶν Παρισίων καίτοι ἀνέκδοτον ἴσως νόμισμα τῆς Μινώας τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων τοῦ Καρακάλλου, φέρον ἀφ' ἑνὸς κατὰ τὰς προχείρους σημειώσεις, ὡς πρὸ διετίας ἔλαβον, τὴν προτομὴν τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς δεξιὰ ἐστραμμένην καὶ τὰ γράμματα ΑΥ—Τ—ΚΑΙ... ΑΝΤΩΝΕΙΝΟ(Σ) καὶ ἀφ' ἑτέρου γυναῖκα κρατοῦσαν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κέρως ἀμκλθείας διὰ τῆς δεξιᾶς δὲ δισδιάκριτόν τι σύμβολον, περίῃ δὲ τὰ γράμματα ΜΙΝΟΗΤΩΝ. Χαλκοῦν 5, ὑπ' ἀριθ. 3,092.

Εἰς τὰ τρία ταῦτα προστίθεται καὶ τρίτον κακῶς ἀποδοθέν ὑπὸ τοῦ Sestini τῇ μικρᾷ νήσῳ Μινώα τῇ πρὸ τοῦ ἐπινεῖου τῶν Μεγάρων κειμένη, ὅπερ ὁ κ. Λάμπρος λίαν ὀρθῶς ἀπέδωκε τῇ Μινώα τῆς Ἀμοργοῦ. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος νόμισμα φέρει προτομὴν Ἰουλίης Παύλης μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΙΟΥΛ ΚΟΡΝ ΠΑΥΛΑΣΕΒ, καὶ ὀπισθεν ΜΙΝΟ—Η—ΤΩΝ καὶ Ἀρτέμιδα κυνηγέτιδα. Χαλκοῦν, 5¹/₂.

Ταῦτα ἦσαν τὰ μέχρι σήμερον γνωστὰ τοῖς νομισματολόγοις νομίσματα τῆς Μινώας τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων.

Πρὸ τριῶν περίπου μηνῶν ἀνευρέθη ἕτερον τῆς ἰδίας πόλεως ἀνέκδοτον καὶ κατετέθη ἐν τῇ ἐμῇ συλλογῇ, φέρον ἀφ' ἑνὸς τὴν προτομὴν τοῦ Καρακάλλου πρὸς δεξιὰν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΑΥΤΚΜΑ... Σ καὶ ἀφ' ἑτέρου Ἦσαν ἱσταμένην ἐπὶ γράμμῃς, ὡς ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῆς Σάμου, καὶ τὰ γράμματα ΜΙΝΟ—ΗΤΩΝ. Τὸ ὅλον ἐντὸς κύκλου ἐκ σφαιριδίων. Χαλκοῦν, 5³/₄.

Διὰ τοῦ σήμερον τὸ πρῶτον δημοσιευομένου νομίσματος νέον προστίθεται εἰς τὴν σειράν τῶν ὀλίγων καὶ σπανίων νομισμάτων τῆς μικρᾶς πόλεως Μινώας.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Ν ΧΟΡΑΤΙΩΝ
ΗΞ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ
ΩΝ ΑΡΧΙΚΡΑΤΗΣ
ΕΙΔΑΣ ΠΡΑΞΙΔΑΜΑΣ
Ξ ΑΡΧ[ΕΛΑΣ]
ΔΑΣ ΑΡΞΤ[Ο]ΛΑΣ
ΕΙΔΑΣ ΠΡΟΝΟΟΣ
Ξ ΛΑΚΡΑΤΗΣ
ΤΙ

ν Χορατίων
ης Καλλίμαχος
ων Ἀρχικράτης
ειδας Πραξιδάμας
ς Ἀρχ[έλας]
δας Ἀριστ[ό]λας
ειδας Πρόνοος
ς Λακράτης
Τι

Ἐπὶ τετραγίου λίθου ἐγχωρίου τετρακυσμένου, ὕψους 0,17, πλάτους 0,18, πάχους 0,10, ἀνευρεθέντος ἐσχάτως ὑπὸ τινος ἐργάτου ἐπὶ τῆς ἀκροπό-

λεως τῶν Τροϊζηνίων, πλησίον τῶν ἐρειπίων τοῦ ναοῦ τῆς Σθενιάδος καλουμένης Ἀθηνᾶς κατὰ τὸν Παυσανίαν (Κορινθιακά. Βιβλ. II, 187, 4.). Ὑπάρχει δὲ πιθανῶς εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀναθηματικῶν ἐπιγραφῶν ὡς ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνω ἐπιφανείας κοιλώματος τετραγωνικοῦ, ἐνθα οὐκ ἴστατό ποτε ἀγάλματιον θεοῦ τινος, ἢ τρίπους, ἢ τι παραπλήσιον τούτοις.

Πλὴν δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφανθῶμεν ὀριστικῶς περὶ τοῦ εἶδους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, διότι ὁ πρῶτος στίχος ἐντελῶς σχεδὸν κατεστράφη, τὸ δὲ σωζόμενον κάτω τέξον ἐνός Ο δεσμεύουσι καθολοκληρίαν τὴν φαντασίαν τῶν ἀρχαιολογούντων. Τὸ κύριον ὄνομα Χορατίων δὲν ἀπαντᾷ ἐν τοῖς προχείροις λεξικοῖς.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΡΙΤΥΜΒΙΟΙ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΥΣΟΪΣΚΗ

Εὐσοίσκη

Ἐπὶ στήλης, τὰ κάτω τεθραυσμένης, μετὰ γείσου κεκοσμημένου ἀκρωτηρίοις, λίθου ὀμηττίου, ὕψους 0,45, πλάτους 0,16, πάχους 0,04. Τὸ κύριον ὄνομα Εὐσοίσκη δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ λεξικῷ τῶν κυρίων ὀνομάτων τοῦ Pape.

ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ

Νίκανδρος

ΠΑΡΜΕΝΟΝΤΟΣ

Παρμένοντος

Ἐπὶ στήλης, τὰ κάτω τεθραυσμένης, λίθου πεντελῆικοῦ, ὕψους 0,41, πλάτους 0,25, πάχους 0,05, φερούσης γεῖσον μετὰ ἀετωματίου κεκοσμημένου ἀκρωτηρίοις. Ἐπὶ γρμμῆς δὲ περυστώσεως τὸ ἔδαφος ἴσταται ἐν λείαν ἀναγλύφῳ παρστέσει παῖς γυμνὸς πρὸς δεξιὰ ἐπ' ὤμου ἔχων χλαμίδα, ἣν κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς προτεινόμενης ἀπτεται τῆς δεξιᾶς χειρὸς παιδίσκες ἱσταμένης ἐνώπιον αὐτοῦ. Ὁ χαιρετισμὸς οὗτος, ἢ ἀποχαιρετισμὸς δύο παιδίων οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ ἐν τοῖς ἐπιτυμβίοις ἀναγλύφοις καθόσον γνωρίζομεν.

Τὰ μέρμματα κεῖνται ἐν τῇ συλλογῇ τῶν Ν. Μελετοπούλου υἱῶν.

Ι ΠΡΟΣ ΧΑΛΚΟΥΣ

«Μεταξὺ τῶν ἐπισημοτέρων καὶ σπουδαιοτέρων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος πόλεων κατατάσσεται ἀναμφηρίστως ἡ μικρὰ καὶ ἔρημος νῦν Δῆλος. Ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος κατέστη ἡ κοινὴ ἐστία τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων, ἡ δὲ πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀληθείας ἀγάπη τῶν προγόνων ἡμῶν παντοιοτρόπως ἐξεδηλώθη. Ἄνδρες ἐπίσημοι, Ἕλληνες βασιλεῖς, ῥωμαῖοι στρατηγοὶ καὶ ὕπατοι προσέφερον τῷ Θεῷ λαμπρὰς θυσίας καὶ πλούσια ἀναθήματα, ἐτέλουν δὲ πολυτελεῖς ἐορταίς. Ἐκεῖ ἴστατο ὑπερηφάνως τὸ κολοσσιαῖον τοῦ Ἀπόλλωνος ἀγάλμα ἔργον θαυμαζόμενον ὑπὸ τῶν περιφήμων ἀριστατεχνῶν Τεκταίου καὶ Ἀγγελίωνος, ναοὶ δὲ καὶ ἀγάλματα ἐκόσμου τὴν ἱερὰν νῆσον.

Παρά τὸν ἀκίνητον τῆς Δήλου βράχον, εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης καὶ εἰς βάθος πέντε περίπου μέτρων, ἀλίστς σπόγγων Αἰγινῆται ἀλιεύοντες, ἀνεκάλυψαν πρὸ τετραετίας ἵππον χαλκοῦν ὑπὲρ τὸ φυσικὸν μέγεθος ὑπὸ ὀστράκων κακαλυμμένον. Μετὰ μεγάλου κόπου κατώρθωσαν ν' ἀφαιρέσωσι δυστυχῶς τὸν ἕνα τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου, ὃν μετέφερον εἰς Αἶγιναν, ἐνθα ἠγορεύσθη καὶ κατετέθη ἐν τῇ ἐμῇ συλλογῇ. Ἐκ τοῦ καλλιτεχνικοῦ ποδός, ὡς ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα, ἐννοοῦμεν τὴν τέχνην, τὴν χάριν καὶ τὴν κίνησιν τοῦ περιφήμου τούτου μνημείου, ὅπερ ἀναμφισβόλως θὰ ἴστατο τὸ πάλαι πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς λατρευμένης θεότητος, ὡς ἀνάθημα ἐπιστήμου τινὸς ξένου, ἢ ὡς ἀνδρὶ ἀνδρὶ ἐπιφανοῦς τινὸς ἀνδρός.

Ἀναγγέλλοντες μετὰ χαρᾶς τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην προτρέπομεν τὴν ἐν Ἀθήναις σεβαστὴν ἐφορεῖαν τῶν ἀρχαιοτήτων ὅπως ἐξαγάγῃ πάση δυνάμει τὸ ἐν λόγῳ ἀγαλμα καὶ θέσῃ αὐτὸ ἐν τῷ ἐθνικῷ τῆς Ἑλλάδος μουσεῖῳ, ὅπου ἀπόλυτος ἐρημία, ἵνα ἐκφραστῶμεν ποιητικῇ ἀδείᾳ χαλκίνων ἀγκλμάτων βυτιλεύει. Ἐν τέλει δηλοῦμεν τῇ Σ. ἐφορεῖᾳ, ὅτι θέλομεν εὐχαρίστως προσφέρει τὸν πόδα, ὅταν ἴδωμεν τὸν ἵππον μετακομιζόμενον εἰς Ἀθήνας.

Δημοσιεύσαντες τ' ἀνωτέρω ἐν τῇ «Σφαίρᾳ» τοῦ Πειραιῶς δικαίως ἐνομίζομεν, ὅτι πρῶτος ὁ γενικὸς τῶν ἀρχαιοτήτων ἐφορος ἤθελε κατέλθει καὶ λάβει παρ' ἡμῶν ἐκτενεστέρας πληροφορίας περὶ τοῦ ἀνακαλυφθέντος ποδός, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐγένετο.

Ἀναφέροντες τοῦτο ἐνταῦθα εὐχόμεθα, ἵνα τὸ ἀρχαιολογικὸν τμήμα τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Πανακτοῦ, συνεννοούμενον μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἑκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, φροντίσῃ περὶ τῆς ἀνεγκύσεως τοῦ μόνου σωζομένου χαλκοῦ ἵππου τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος.

Ἀλῆξ. Ν. Μελετόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

Τὸ ἐν Πειραιῇ Μουσεῖον προσεκτήσατο κατὰ τὸ τοῦ μηνὸς τοῦτο διάστημα α') τὴν τοῦ θεοῦ Ὁμήρου κεφαλὴν, περὶ ἧς ὀλίγα καὶ ἐν τῷ προλαβόντι ἐλέχθησαν τεύχει, καὶ προσεχῶς πλείω ἐν ἀντιπραβούλῃ πρὸς τῆς κυριωτέρας τῶν σωζομένων δημοσιευθήσονται μετὰ τῆς εἰκόνης τοῦ ποιητοῦ.

β') Κάλπην μεγάλην νεκρικὴν λίθου λευκοῦ, ὕψους 0,70 περίπου, ἐπιμελῶς τὰ ἔσω εἰργασμένην, ἀμελέστερον δὲ τὰ ἔξω, μετὰ πώματος καὶ βύσεως φερύσης σπεῖραν ἀπλὴν καὶ κάτωθεν πλίνθον τετραγώνον. Τὸ σῶμα τῆς κάλπης φέρει δύο τετραγώνους κατὰ τὰ χεῖλη ἐξοχᾶς ἀν-

τικρὸ ἀλλήλων κειμένας ἐν λαβῶν μέραι. Τί ἐνεῖχεν ἄγνωστον, διότι ἀνευρέθη κατὰ τὴν θέσιν Ῥέντη, μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ ἐν τῇ ἐκχωματώσει τοῦ ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Πάτρας σιδηροδρόμου ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἐργατῶν.

γ) Κατὰ τὸ αὐτὸ ἀνευρέθη καὶ στήλη κυλινδρική ἐπιτυμβία, λίθου φριοῦ τῶν συνήθων, ὕψους 0,77 καὶ ἄνω διαμέτρου 0,24. Καλοῦς γράμμασι φέρει ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτῆς ἐν τρισὶν ὀριζοντίοις στίχοις τάδε:

ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ

Μιλτιάδης

ΟΦΕΛΟΥ

ἦτοι

Ὀφέλου

ΛΑΚΙΑΔΗΣ

Λακιάδης

Παρίεργον τὸ ἐπώνυμον τοῦ Μιλτιάδου ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, τὸ Ὀφέλου δηλαδὴ. Ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πρώτου στίχου ἀντὶ Λ κατὰ σφάλμα τοῦ τεχνίτου ἐγράφη Α. Ἵνα δὲ γραφῶσι τὰ γράμματα καὶ τῶν τριῶν στίχων ἐχαράχθησαν ἐπὶ τοῦ λίθου γραμμὰ κατὰ τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων παράλληλοι ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶνε γεγραμμένα τὰ τῆς ἐπιγραφῆς.

Ἰάκωβος X. Δραγάτσης.

ΠΡΟΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ ΕΥΡΕΘΕΝ ΕΝ ΝΑΥΓΛΙΩΙ

Ἀξίον προσοχῆς ἐστὶν ὅτι ἡ Ἀργολικὴ πεδιάς ἐστὶν ἡ πρώτη ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος μνημονευομένη χώρα. Οἱ ἱστορικοὶ τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Ἡρόδοτος, ἀπὸ ταύτης τῆς χώρας ἄρχεται τῆς ἱστορίας του, ὁ δὲ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης μετὰ τὴν περιγραφὴν τῆς Αἰγύπτου, καὶ πόλεις ὑπαρχούσας ἐν Ἑλλάδι μνημονεύει Κορίνθου τε καὶ Ἀργους ἐνθα δὲ παῖς Ἡρακλῆς τοὺς δράκοντας κατέπνιξεν. Ὅθεν ἡ μελέτη τῆς χώρας ταύτης ἐστὶ τὸ πρῶτον μέλημα τὸ ἐφελεύον τὴν προσοχὴν τοῦ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος μελετῶντος πρὸς ἀνίχνευσιν αὐτῆς κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς χρόνους. Πόσον αἱ γενόμεναι ἐν ταύτῃ κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους ἀνκαλύψεις, ἐνεργῶς κατέδειξαν τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἀλλὰ καὶ πόσον κατέδειξαν ὅτι οἱ ἀρχαιότατοι ταύτης κάτοικοι, οἱ τὰ ἔχνη τῆς ὑπάρξεώς των τοσοῦτον καταφανῆ ἀφῆταντες δὲν ἦσαν οἱ γηγενεῖς ἢ αὐτόχθονες τῆς χώρας τοιοῦτοι.

Ἐλλείψει ἀκριβοῦς ἱστορίας τῆς ἐποχῆς καταφεύγομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν λειψάνων ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς σωζομένας τῆς μυθολογίας παραδόσεις. Ἡ ἐξέτασις τῶν λειψάνων καταδείκνυσιν τὴν πορείαν ἣν ἠκολούθησε φυλὴ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐκ τῶν ἀκτῶν τῆς Φοινίκης καὶ διὰ τῆς νήσου Κύπρου καὶ τῶν τοῦ Αἰγαίου πρὸς τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος. Πρώτη χώρα δυναμένη νὰ ἐφελεύσῃ τὴν ἐγκατάστασιν τοιούτων φυλῶν ἐν Ἑλ-

λάδι παρουσιάζεται μετὰ τὴν εἰς Κύθηρας προσόρμιν καὶ τὸν παράπλου τῶν ἀγώνων καὶ βραχυδῶν ἀκτῶν τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἡ ἐν τῷ μυχῷ τοῦ ἀργολικοῦ κόλπου ἐκτεινομένη πεδιάς. Καὶ ὧντως ἐν ταύτῃ φαίνεται ἡ πρώτη τῶν λαῶν τούτων ἐγκατάστασις.

Ὁ Θουκυδίδης ἀρχόμενος τῆς ἱστορίας τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ ἀνκτρέχων εἰς τὰς περὶ τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς χώρας παραδόσεις (I. 8.) «Καρες καὶ Φοίνικες λέγει ἦσαν οἱ νησιῶται καὶ (I. 9.) «Πέλοπα πρῶτον πλήθει χρημάτων ἀῖλθαν ἐκ τῆς Ἀσίας ἔχων εἰς ἀνθρώπους ἀπόρους δύναμιν περιποιησάμενον τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας ἐπηλύτην ὄντα ὅμως σχεῖν». Τῶν ἀπόρων τούτων ἀνθρώπων, ἐζήτησα νῦν εὖρω τὰ ἔχνη ἐν τῇ τῆς Ἀργολίδος γῇ, κατὰ τὴν ἐκείσε διαμονήν μου, ἀλλ' ἀτυχῶς οἱ ἐν τῷ βίῳ ἄποροι δὲν ἀφίνουσι κληρονομίαν, ἰδίως δὲ εἰς τοὺς μετὰ τοσοῦτους αἰῶνας ζητοῦντας τοιαύτην.

Εἶναι ἀναμφίβολον σήμερον μετὰ τὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ γενομένας ἐρεῦνας τῶν ἀρχαιολογούντων καὶ ἰδίως ἐσχάτως τοῦ Ramsay, ὅτι πολιτισμὸς ὅλος ἰδίου τύπου ἀναπτυχθεὶς ἐν ταῖς χώραις τῆς Φρυγίας καὶ Καππαδοκίας, ἐξηπλώθη πρὸς τὰ παράλια αὐτῆς καὶ ἐκ τούτων διὰ τῶν νήτων τοῦ Αἰγυπίου εἰς τὴν Ἑλλάδα, πολὺ πρότερον τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Φοινικο-αἰγυπτίων καὶ τῆς ἐποχῆς τῶν ἐκ παραδόσεων γνωστῶν ἡρώικων χρόνων. Αἱ Μυκῆναι, οἱ τάφοι τῆς Ναυπλίας (ὧν μόνον δύο ἢ τρεῖς ἠνεώχθησαν, ἐνῷ παρετήρησα τὰ ἔχνη τῆς ὑπάρξεως πεντήκοντα καὶ πλέον τοιούτων), τοῦ Σπάτα, τοῦ Μενιδίου, ἐν περὶ πολλῇ πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Ramsay εὑρεθέντα πρὸς τὸ χωρίον Ἐγυαζὴν τῆς Φρυγίας, πείθουσι περὶ τούτου. Λέοντες ἐργασίας παρεμπεροῦς τῆς τοῦ Μυκηνίου τοιούτου εὐρίσκονται ὑπὲρ τὰς εἰσόδους τῶν μνημείων. Ὁ λέων ἦτο τὸ σύμβολον τῆς Αὐδίας καὶ Φρυγίας. Καὶ ὁ ἐν Κυθήροις λέων, περὶ οὗ ἐποιησάμην λόγον ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ ἀνήκει ὁμοίως εἰς τὴν τέχνην τῆς τοιαύτης ἐποχῆς.

Πᾶσαι λοιπὸν αἱ ἐνδείξεις πείθουσι περὶ τοιαύτης τινὸς ἐπιδρομῆς προηγηθείσης τῆς Φοινικικῆς ἥτις εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ τε Ἀσιατικοῦ καὶ Αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις εἶχεν ἀρχίσει νῦν ἐξαπλοῦται κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς χώρας ταύτας. Οἱ δυνατοὶ λοιπὸν καὶ πλούσιοι ἀρχόντες ἐπιδραμόντες ἐπὶ κεφαλῇς πολεμιστῶν δὲν ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν τὴν ἐπιγραφικὴν, διότι ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Bradford ἡ γραφικὴ ἀνῆκεν ἀποκλειστικῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς ἰδίαν τάξιν τῶν ἀνθρώπων ἥτις καὶ δὲν ἐξεπατρίζετο. Οἱ χρυσοχαλκένδυτοι λοιπὸν οὗτοι ἐπιδρομεῖς καταλαβόντες τὴν χώραν ἀνήγειρον τὰς ἰσχυρὰς σωζόμενας ἀκροπόλεις μεταχειρισθέντες πρὸς τοῦτο τοὺς ἀδυνάτους ἐγχωρίους κατοίκους, πρὸς τε προφύλαξιν κατ' αὐτῶν τούτων καὶ κατ' ἐπιδρομέων ἐπομένων, καθ' ὅλου καθὼς κατὰ τὸν μεσαῖωνα οἱ Φράγκοι, ἡ δὲ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος τῶν χρόνων τούτων ἐστὶν ἡ τῶν ἐπιδρομῶν, καθὼς ἡ τοῦ μεσαίωνος πε-

ριορίζεται εἰς τὴν τῶν φράγκων δυναστῶν, ἀτυχῶς δὲ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ ἀναστρεφόμενοι διφύζοντες τὴν τῶν ἐγγχωρίων τοιαύτην κατὰ τοὺς χρόνους τούτους. Οἱ μὲν φράγκοι ὁμῶς ἀπῆλθον, ἐνῶ οἱ ἐπιδρομαῖς τῶν μυθικῶν χρόνων ἐγκατασταθέντες ἐγένοντο οἱ ἐγγχωριοὶ τῆς χώρας κάτοικοι. Ἀλλὰ πᾶσα ἡ κατάστασις, πᾶσαι αἱ θρησκευτικαὶ δοξασταὶ τῶν ἀπόρων τοῦ Θουκυδίδου; τοῦτο ἐστὶν ἐντελῶς ἀγνωστον ἐλλειπουσῶν πασῶν τῶν ἐνδείξεων.

Κατὰ τὴν ἐν Ἀργολίδι διχρονίᾳ μου ὡς προεῖπον, προσεπάθησα ἵνα εἰ δυνατόν εὖρω ἔχνη τῶν πρὸ ἡ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἐπιδρομῶν ἐγγχωρίων κατοίκων, ἀλλὰ τοῦτο ἀπῆται ἔρευναν προκαλοῦσαν δαπάναν· ἐξ αὐτῆς τῆς ἐξετάσεως τῆς ἐπιφανείας τῆς ἀργολικῆς πεδιάδος, πᾶς τις πείθεται ὅτι αὕτη ἦτο πολὺ διάφορος κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους. Πανταχόθεν περικεκλεισμένη ὑπὸ ὄρεων, ἐκτὸς τῆς πρὸς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου χθαρμικῆς ἀκτῆς, ὑπέστη ἕνεκα τῶν πανταχόσε κατερχομένων χειμάρων μεγίστας προσχώσεις. Οἱ ποταμοὶ Ἰνάχος καὶ Χάραδρος, οὓς ὡς τοιοῦτους μνημονεύει καὶ αὐτὸς ὁ Πυσαννίης, ῥέοντες σήμερον ἐπὶ δαπέδου πολὺ ὑψηλοτέρου, δὲν εἰσὶν ἢ ἀπλοῖ χεῖμαρροι. Ἐπειδὴ τὸ δάπεδον ἦτο τότε πολὺ χαμηλότερον φανερόν ὅτι ἡ ἀκτὴ ἔκειτο ἐνδότερον τῆς σημερινῆς. Ἡ θάλασσα ἔκειτο πολὺ πλησιέστερον τοῦ Ἀργους καὶ ἡ προσόρμησις δυνατὴ ὅτε (Ἡρόδ. I.) αἱ θυγατέρες τῶν Ἀργείων μετὰ Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου κατήλθον καὶ σταῆσαι κατὰ πρύμνην τῆς νεὸς ὠνέοντο τῶν φορτίων. Ἡ δὲ Τίρυνς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα διεβρέχετο ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Τῆς τοιαύτης διαπλάσεως ἀντιλαμβανόμενος ἐσκέφθην ὅτι ἡ θέσις περὶ τὸν μυχὸν μεταξὺ τῶν βράχων Ναυπλίας καὶ Τίρυνθος ἦτο πρόσφορος πρὸς κατοικίαν ἐπὶ πάλων, ἐξ ἐκείνων ὅς οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῶν χθαρμικῶν παραλίων καὶ παροχθίων λιμνῶν ἀνήγειρον. Τοιαῦται εὐρέθησαν πλεῖστα ἐν ταῖς λίμναις τῆς Ἐλβετίας, καὶ ὁ Ἡρόδοτος (V. 16.) ἀναφέρει ὁμοίαν ἐν τῇ λίμνῃ Πρασιῶν. Κατὰ τὸν Lyell αἱ τοιαῦται κατοικίαι ἡγείροντο ἐν τοῖς μυχοῖς τῶν κόλπων ἐνθα τὸ βάθος ἐρήμων ὑδάτων δὲν ὑπερέβαινε τὰ 5μ. Ἡ ἔρευνα τοῦ τοιούτου ἀπῆται οὐχὶ ἀπλὴν παρτήρησιν ἀλλ' ἀνασκαφὰς ἕνεκα τῶν ἐπιχώσεων αἵτινες ἔλαβον χώραν. Τούτων ὁμῶς ἕνεκα ἔδωκα προσοχὴν κατὰ τὴν ἐκβάθυνσιν τῆς ἀκτῆς πρὸς τὸν παρὰ τὸ ἀπλοστάσιον μυχόν, ἐν τῇ ἀνασυρομένῃ δὲ ἰλύϊ εὖρον ἔχνη κεραμικῆς τέχνης ὅλως πρωτοπλάστου, ἀκολουθῶς δὲ ἐκ βάθους 2,50μ κατώθεν τοῦ προσχωσθέντος πυθμένος τῆς παραλίας ἀνεστύρθη ἀγγεῖον σχεδὸν ἀνέπαφον. Τὸ ἀγγεῖον τοῦτο μικρογωνικοῦ σχήματος ἔχει 0,28 περίπου ὄφους. Ἐστὶν ἐξ ὀπτῆς γῆς πλὴν κατεργασμένον φρονῶ διὰ τῶν δακτύλων, ὧν οἱ τύποι σώζονται ἔτι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας περιστροφικῶς ἐντετυπωμένοι. Φέρει δύο μικρὰ ὠτῖα ἀτέχνως καὶ ταῦτα κατεσκευασμένα, ἀνίστα σχεδόν, καὶ διχαζόμενα κατὰ τὴν θέσιν τῆς πρὸς τὸ ἀγγεῖον προσκολλησέως, καὶ ἐν γένει δεικνύει τέχνην πρωτοπαίρου ἢ ἡμικ-

γρίου ανθρώπου. Οὐδεμίαν ὁμοιότητα κέκτηται πρὸς αὐτὰ τὰ ἀρχαιότατα κεραμικὰ ἔργα τῶν Μυκηνῶν, Νκυπλίας, Σπάτα κλπ. Οἱ ἰδίως περὶ τὰ ἀγγεῖα ἀσχοληθέντες Martha, Colignon καὶ Heydemann ἐξήτασαν ταῦτα ὡς πρὸς τοὺς χρωματισμοὺς καὶ τὴν εἰκονογραφικὴν ἐξάγοντες πορίσματα ὡς πρὸς τὰ ἔθιμα καὶ τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας τῶν ποιησάντων, ἀλλὰ τὸ προκείμενον ὅλως ἄτεχνον καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς εἰκόνης συμβόλου ἢ χρωματισμοῦ δὲν δύναται ἢ νὰ ἀναχθῇ εἰς προηγηθεῖσαν τινὰ ἐποχὴν. Παρὰ φίλου ἤκουσα ὅτι τοῦτο ὁμοιάζει πρὸς τὰ ἐν Κύπρῳ εὑρεθέντα προϊστορικά καὶ τὰ ἐν Θήρῃ, πλὴν κατὰ τὴν ἐργασίαν, καὶ ἅτινα ἀποδίδονται εἰς τὰς καθόδους τῶν Φοινίκων. Ταῦτα δὲν εἶδον, ὅθεν δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω συνάφειαν τινὰ πρὸς αὐτά, ὅτι ὅμως ἄξιον πολλῆς προσοχῆς, ἐστὶ τὸ σχῆμα, ὅπερ διαφέρει πολὺ τῶν σχημάτων τῶν ἀγγείων τῶν εὑρεθέντων ἐν τοῖς παρακειμένοις τάφοις τοῦ Παλαμυδίου, ὃν ἔτι διαφέρει κατὰ τε τὴν ἐργασίαν καὶ χρωματισμόν. Δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ἐν τῷ σχήματι τούτου ἀρχέτυπόν τινα ἰδέαν τῆς μετὰ τρυτὰ Ληκύθου, ἥτις τοσοῦτον ἄφρονος εὑρίσκεται ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς τάφοις τῆς μετέπειτα ἐποχῆς. Τὸ σχῆμα τῆς Ληκύθου ἦτο τὸ ἰδίως ἐντάριον τῶν ἐλληνικῶν ἀγγείων. Πολὺ δ' ὀρθῶς δὲ Heydemann παρατηρεῖ, ὅτι ἡ Λήκυθος δέον νὰ μελετηθῇ ἐπισταμένως. Αὕτη κέκτηται χαρακτηριστικὰ καθ' ὅλου ἐνταφίους, ἰδίως δ' ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς τάφοις τοῦτο δείκνυται σαφῶς, ἐνῷ ἐλλείπει παντελῶς ἐκ τῶν τοιούτων, τῶν ἐξ Ἀσίας ἐπιδρομέων. Ὅπωςδὴποτε τὸ προκείμενον ἀγγεῖον δεικνύει τὴν ὑπαρξίν κατοίκων ἐν ταῖς χώραις ταύταις, πρὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν κατακτητῶν, τῶν ἀπόρων ἴσως τοῦ Θουκιδίδου, ἴσως τῆς χαλκίνης ἐποχῆς ἢ καὶ αὐτῆς τῆς λιθίνης, ἥτις ἐστὶν ἡ ἀμέσως ἐπομένη τῇ πλειοκένῳ. Ἐν τούτῃ συνεχωνεύθησαν οἱ κατακτηταί, καὶ προέκυψεν ἡ μεγάλη ἐκείνη φυλὴ ἥς τὰ ἔργα κατὰ Rouqueville οὐδέποτε οἱ νεώτεροι θὰ δυνηθῶσι νὰ φθάσωσιν.

Ν. Σαλωμάς.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΣΜΥΡΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

Ἐν τῷ ἀγροκηπίῳ τοῦ κ. Σ. Γαϊτάνη, τῷ ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς κλιτύος τοῦ Πάγου ἀνεσκάφησαν τάφοι τινές, ἐν οἷς εὑρέθησαν αἱ ἐξῆς ἐπιτύμβιοι ἐνεπίγραφοι πλάκες.

Ἐπὶ πλακὸς μετ' ἀετώματος, ὕψους 0,76, πλάτους 0,10, πλάτους πρὸς μὲν τὰ ἄνω 0,32, πρὸς δὲ τὸ κατωτέρω μέρος 0,35.

Διονύσιον Ποσειδωνίου

ὁ δῆμος

Ἐπτά που ἐξ ἐτέων δεκάδας καὶ βαιὼν ἐπὶν τι
εὐρήσεις ἀριθμίων (:) μήκος ἐμῆς βιοτῆς

Ὁ κ. Χελδράϊχ περὶ σφραγίδος ἀρτοποιοῦ ἐξ Αἰγίου.

Ὁ κ. Λόλλιγκ περὶ τῆς τοποθεσίας τῶν θεσσαλικῶν πόλεων Ἀτρακος, Φακίου καὶ Φαιστοῦ.

Συνεδρία τῆς 10 Ἰανουαρίου 1883.

Ὁ κ. Καϊλερ περὶ τινος εἰκονικῆς κεφαλῆς εὐρεθείσης κατὰ τὴν νοτίαν κλιτὸν τῆς Ἀκροπόλεως.

Ὁ αὐτὸς περὶ τινος ἐπιγραφῆς ἐξ Ἀμοργοῦ.

Ὁ κ. Κολδβάλν περὶ τῶν Ἀμερικανικῶν ἀνασκαφῶν ἐν Ἀσση.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὴν 16 Ἰανουαρίου ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν αἰθουσῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας. Ἐν τῇ συνελύσει πρῶτη ἀφοῦ ὁ πρόεδρος κ. Α. Κοντόστκυλος προσηγορεύσατο τοὺς ἐταίρους ὁ γραμματεὺς κ. Σ. Α. Κουμανούδης ἀνέγνω ἐκθεσιν περὶ τῶν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἐργασιῶν τῆς Ἑταιρίας, ἀφορῶσιν κυρίως εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Ἐλευσίνης, τῆς Ἐπιδαύρου καὶ τῶν Θεσπιῶν καὶ τὰς ἐν αὐταῖς γενομένας ἀνακαλύψεις. Συγχρόνως ἀνήγγειλεν ὅτι ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἐκδοσις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος, ἥτις θέλει ἐκδίδεσθαι τετράκις τοῦ ἔτους, τὸ δὲ α' τεῦχος θέλει ἐκδοθῆ περὶ τὰ τέλη Μαρτίου. Ἐξελέχθησαν ἐν τέλει οἱ ἐλεγκταὶ καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ προσεχὴς συνέλευσις συγκροτηθῇ τὴν 6 Φεβρουαρίου πρὸς ἐκλογὴν τοῦ νέου συμβουλίου.

— Ἐν Θήβαις ἐνεργουμένων ἀνασκαφῶν παρὰ τὸ νέον ὑδραγωγεῖον πρὸς τοποθέτησιν σωλήνων ἀνευρέθησαν δύο κεφαλὰὶ ἀρχαίων ἀγαλμάτων καλῆς τέχνης ὡς ἔστιν εἰκάσαι. Ἐκ τούτων ἡ μὲν ἀνήκει εἰς ἀγαλμα ἀνδρός, ἡ δὲ εἰς γυναικός, εἶναι δὲ κατὰ τὴν ῥῆνα ὀλίγον βεβλυσμένα.

— Κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τὰς γενομένας τῷ 1881 ἐν Τανάγρα ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἀνευρέθησαν πλὴν ἄλλων δύο ἐξ ὁπτιῆς γῆς πολύχροα ἀγγεῖα κεκοσμημένα ἀμφότερα κατὰ τὸ ἔμπροσθεν αὐτῶν μέρος ἐκτύποις παραστάσεσι. Τὰ ἀγγεῖα ταῦτα περὶ ὧν ἔκτοτε ἐποιησάμεθα λόγον ἐν τῇ Παρνασσῷ δημοσιεύει ὁ κ. Κ. Μυλωνᾶς ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει (Δ' τοῦ Ζ' ἔτους) τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Γερμανικοῦ ἰνστιτούτου. Τὸ μὲν τῶν ἀγγείων ἔχει σχῆμα θαλασσίας κόγχης ἠνεωγμένης ἐξ ἧς προβάλλει προτομὴ ἀφροδίτης ἀναδυομένης, τὸ δὲ παριστᾷ σύμπλεγμα νεανίου ἀποκομίζοντος νεάνιδα. Εἰς τὸ σύμπλεγμα τοῦτο διάφοροι ἐδόθησαν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἐξηγήσεις. Κατὰ τὴν μὲν τούτων ὁ νεανίας εἶναι Ἑρμῆς ἡ δὲ νεανίς Ψυχὴ, κατὰ τὴν δὲ εἶναι Ἑρως ἀπάγων νεάνιδα, κατὰ

τὴν δὲ τρίτην τὴν ἀνακοινωθείσαν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Δ. Σεμιτέλου ὁ νεανίας εἶναι Βορέας ἀρπάζων τὴν Ὠρείθυϊαν.

— Ἐν Σπάτα τῆς Ἀττικῆς ἀνευρέθη μέγα ἐπιτάφιον ἀνάγλυφον ὅπερ κατὰσχέθεν ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας ἐκομίσθη εἰς Ἀθήνας. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ὅπερ καταλήγει εἰς αἶτωμα παρὶστ' πεπλοφόρον γυναῖκα ἐπὶ θρόνου καθημένην καὶ πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον κοράσιον κρατοῦν ἐν τῇ μιᾷ τῶν χειρῶν πυξίδα. Φέρει δὲ καὶ τὴν ἐπιγραφὴν :

ΚΑΛΛΙΣΤΩ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣ ΚΟΝΟΥΛΗΘΕΝ

Ἡ παράστασις καὶ ἡ μορφή αὐτοῦ εἶναι συνήθης, περίεργος δ' εἶναι ὁ τρόπος καθ' ὃν εἶναι ἐσχηματισμένη καὶ πεπλασμένη ἡ κόμη.

— Ἀπεστάλη εἰς Κεφαλληνίαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὁ ἑφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Καββαδίας ὅπως προσδιορίσῃ τὸν χώρον τῆς ἀρχαίας πόλεως Σήμης ἐκ τῆς κοινοτικῆς κτηματικῆς περιουσίας. Ὁ κ. Καββαδίας προσδιώρισε τὸν χώρον τῆς προϊστορικῆς ταύτης πόλεως ἐκχωρίσας ἐννέα κτήματα τῆς κοινοτικῆς περιουσίας, ἐφ' ὧν ὑπάρχει ἡ Ἀκρόπολις, ἥς τὰ Κυκλώπεια τείχη εἶναι ἄξια σπουδῆς καὶ ἐν ᾗ εὐρίσκονται ἀρχαιοτάτοι τάφοι ὡς οἱ τῶν Μυκηνῶν.

— Ἐντὸς τοῦ Φεβρουαρίου θέλει ἀνοιχθῇ μία τῶν αἰθουσῶν τῶν ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ μετακομισθεῖσιν συλλογῶν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ κατετάχθησαν προσηκόντως τὰ πήλινά ἀντικείμενα καὶ τὰ ἀγγεῖα.

— Ἐν Τρικκάλῳ ἐν τῷ παρὰ τὰ σφαγεῖς τῆς πόλεως Ὀθωμανικῷ νεκροταφείῳ ἵσταται στήλη μαρμάρου ὑπομέλανος ἀνθεμίῳ κεκοσμημένη φέρουσα τὰ γράμματα τάδε :

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΠΕΤΘΑΛΕΙΟΣ

Παρατηρήσεως ἄξια εἶναι ἡ χρῆσις τῆς τάξεως Πετθάλειος ἀντὶ Θεττάλειος.

— Ἐν Γκιούλ-μπακτσέ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπέναντι τῆς νήσου Ῥόδου ἐγένοντο ἐπ' ἐσχάτων ἀνασκαφαὶ ὑπὸ Αὐστριακῶν ἀρχαιολόγων. Κατ' αὐτὰς ἀνεκαλύφθη ὀλόκληρον μαυτωλεῖον λίαν ὁμοιάζον πρὸς τὸ ἐν Ἀλικαρνασσὶ καὶ φέρον ἀνάγλυφα ἀρίστης ἐργασίας ἀνακαλοῦντα τὰ γλυπτικὰ ἔργα τοῦ μεγάλου ἐν Περγάμῳ βωμοῦ. Παριστάνουσι δὲ ταῦτα σκηνὴς ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας, ἀμαζονομαχίαν κτλ. Αἱ παραστάσεις ἀνήκουσι κατὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν εἰς τὴν ἀρίστην περίοδον τῆς ἐλληνικῆς τέχνης· ἀλλὰ τινὰ τούτων εἶναι περιβεβλημένα ἀσιατικὴν ἐνδυμασίαν. Αὐτοχρῶς αἱ παραστάσεις εἶναι ἐγγεγλυμμένα ἐπὶ ψαμμίτου λίθου, ὅστις δὲν ἔχει οὔτε τὴν στερεότητα, οὔτε τὴν διαύγειαν τοῦ μαρμάρου. Ἀλλ' οὐχ ἥττον διατηροῦνται ἐν καλῇ καταστάσει, ὥστε εἰκάζεται ἐντεσθεν, ὅτι ἤδη ἐνωρὶς ἐκαλύφθησαν ὑπὸ στρώματος γῆς προφυλαξάσης αὐτά. Τὰ ἀνάγλυφα μέλλουσι νὰ ἐπιτελευτηθῶσιν ἐν Βιέννῃ.

— Περίεργον εὑρημα ἐγένετο ἐν Πρωσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Φραγκφούρτης τῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὀδερ. Χωρὶς καλλιεργῶν τὸν ἀγρόν του ἀνεῦρε χρυσοῦν ἀντικείμενον ἀρχαίᾳ ἐλληνικῇ τέχνῃ, μήκους 40 ἐκαστῶν τοῦ μέτρου. Ἡ ἀξία τοῦ χρυσοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἦν περίπου 5,000 φράγκων, τὸ δ' ἀντικείμενον ἦν ἰχθύς κυπρίνος. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τῆς ῥάχεως καὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ἐν λόγῳ ἰχθύος παρίστανται κεχαραγμέναι σκηναὶ κυνηγετικάι, τίγρεις δ' ἔλαφοι καὶ πτηνὰ πολλὰ καὶ ποικίλα εἰσὶν ἐγγεγλυμμένα· τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἠγορεύθη ἀντὶ φρ. 7,500 ὑπὸ τοῦ Μουσείου τοῦ Βερολίνου. Ἀμφιβολίαι τινὲς ἐξεφράσθησαν ὅτι ἀληθῶς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἦν ἀρχαίᾳ ἐλληνικῇ τέχνῃ, ἀλλ' οἱ Γερμανοὶ ἀρχαιολόγοι ὑποστηρίζουσι τοῦτο καὶ ὀρίζουσι μάλιστα ὅτι οὐκ προέρχεται ἐκ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, γνωστὴ δ' ἦν ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἡ ἐπικοινωνία τῶν παρὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Εὐξείνου κατοικούντων μετὰ τῶν κατοίκων τῶν Βαλτικῶν χωρῶν, διὰ τῶν ποταμῶν Δανάπριος, τοῦ Οὐίστούλα καὶ τοῦ Ὀδερ.

— Ἐν τῇ πόλει Βαρκελοννέτῃ παρὰ τὰ Γαλλοισπανικὰ σύνορα ἀνευρέθη κοιμητήριον ἀρχαῖον τῆς ἐποχῆς τῶν Μεροβιγγίων· οἱ τάφοι ὑπέρχονται εἰς δύο ἢ καὶ τρεῖς σειράς, περιέχουσι δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα ἀρχαιοτάτης τέχνης ἀντικείμενα.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Ἰανουάριος 1883.

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Τὸν λήξαντα μῆνα δύο ἐγένοντο τακτικαὶ συνεδρίαι τοῦ Συλλόγου.

Ἐγένοντο δὲ τὰ ἑξῆς ἀναγνώσματα:

ὑπὸ τοῦ σεβασμιωτάτου ἐπισκόπου Πλαταμῶνος Ἀμβροσίου ἐπιτίμου μέλους περὶ τοῦ ζητήματος τῆς μισθοδοσίας τῶν ἐφημερίων.

ὑπὸ τοῦ κ. Ἰω. Περικλουκᾶ Εὐταξίου τακτικοῦ παρέδρου μέλους περὶ ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως.

ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γεωργιάδου ἀντεπιστέλλοντος μέλους περὶ πνεύματος καὶ ὕλισμοῦ.

ὑπὸ τοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου ἀντεπιστέλλοντος μέλους ἀνέκδοτοι λυρικά ποιήσεις.

ὑπὸ τοῦ κ. Τιμολ. Ἀργυροπούλου τακτικοῦ ἐνεργοῦ μέλους περὶ τῶν ἐφαρμογῶν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ.

ὑπὸ τοῦ κ. Σπ. Σπηλιωτάκη ἐπιτίμου μέλους περὶ τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας καὶ τῶν μέσων πρὸς βελτίωσιν αὐτῆς.